

Viața lui Moise, vol I

Moise vede puterea lui Dumnezeu, lecția a 4-a

Informații generale

Text biblic: Exodul 7:1-12:51

Comentarii: Warren Wiersbe, Matthew Henry

Exod 7:1-14

Moise a fost autorizat să vorbească și să acționeze în numele lui Dumnezeu. Vrăjitorii au făcut și ei minuni. Dumnezeu îngăduie spiritelor rele să facă lucruri ciudate, pentru a fi demonstrată și încercată credința unora. (*Deuteronom 13:3; 1 Corinteni 11:19*) Asta ne demonstrează că, în ciuda faptului că minunile ne sunt de ajutor ca să credem, nu ne putem baza numai pe ele. Satan poate imita unele dintre lucrările lui Dumnezeu, ducându-i pe unii în rătăcire. Faraon s-a concentrat mai mult pe minuni decât pe mesaj. Noi putem evita această greșeală, folosind Cuvântul lui Dumnezeu ca bază a credinței noastre. Nicio minune de la Dumnezeu nu va proclama vreun mesaj care să contrazică învățăturile Bibliei.

Exod 7:15-25

Prin aceste zece urgii, Dumnezeu a adus judecata Lui asupra poporului egiptean și asupra a zece dintre cei mai „puternici” zei la care se închinau egiptenii. Toate aceste urgii au arătat înspre neputința și inexistența acestor zeități. Poporului evreu aflat în robie, trebuia să i se arate puterea Celui care a făcut promisiunea extraordinară față de Avraam, și care era acum la lucru pentru a le împlini.

Prefacerea apei în sânge a fost o urgie a dreptății lui Dumnezeu, căci Nilul era zeul lor (*zeul Hapi era considerat stăpânul Nilului*). Nilul le aducea bogăție (pește, agricultură) și, de aceea, îl divinizau. Dumnezeu a transformat în sânge ceea ce ei idolatrizau, căci uitaseră de Creatorul lor. Dacă noi avem idoli, Dumnezeu, fie îi va lua de la noi, fie îi va transforma, distrugându-i. Moise îl avertizează pe faraon de urgii; Dumnezeu avertizează întotdeauna înainte de a răni.

Exod 8:1-32

Urgiile cu **broaștele** (*Heket, reprezentată în sculpturi ca având un cap de broască, era considerată zeita fertilității, a apei și a înnoirii*), **păduchii** (*veniți din țărâna pământului, despre care egiptenii credeau că este sub stăpânirea Geb, zeita pământului*) și **muștele** (*Khepri, zeul creației, mișcării și reînnoirii era reprezentat ca având un cap de cărbuș*) au adus răni mari egiptenilor deși acestea sunt viețuitoare mărunte. Puterea lui Dumnezeu se arată la fel de mult în facerea unei furnici ca și în a unui elefant. Creaturile mari și mici Îl slujesc la fel de eficient pe Dumnezeu. Deși speriat, faraon și-a împietrit inima. Impresiile care vin din forța împrejurărilor și necazurilor nu afectează inima. Numai harul lui Dumnezeu poate schimba inima omului. Răbdarea lui Dumnezeu este întinsă la maxim de către păcătoșii care nu se pocăiesc, așa cum a făcut și faraon. Dumnezeu le lasă câte o porțiță, dar ei pășesc prin ea spre o nouă infidelitate încăpățanată. Păduchii sunt veniți din pulberea pământului, vrăjitorii nu i-au putut imita căci este „degetul lui Dumnezeu” (*Exod 8 :19*). Dumnezeu scoate chiar și de la dușmani o recunoaștere a puterii Sale.

Exod 9:1-35

Pentru a cincea oară Moise este trimis la faraon cu cererea: „Lasă poporul Meu să plece”. Probabil acum Moise era obosit și descurajat, dar a continuat să asculte. Poate este și în viața ta un conflict continuu căruia trebuie să-i faci față în mod repetat. Nu renunța atunci când știi care este lucrul pe care trebuie să-l faci. Așa cum a descoperit și Moise, perseverența este, în cele din urmă, recompensată.

Prin **ciuma vitelor**, Dumnezeu a lovit vitele egiptenilor, pentru că ei se închinau animalelor lor (*Hathor, era considerată zeita protectoare, dar nu a putut apăra viața animalelor care aparțineau egiptenilor*). De la egipteni au învățat evreii să facă viței de aur, mai apoi. **Vărsatul negru** era o urgie pe propria lor piele, o inflamație dureroasă (*Isis, era considerată zeita sănătății și a păcii*). **Piatra și focul** au ucis oameni și animale, au pus la pământ pomi și recolte (*Nut, era considerată zeita cerului*). Urgiile arată măreția lui Dumnezeu care folosește, în scopurile Lui, tot ce a creat.

Exod 10:1-29

Dumnezeu se folosește și de **lăcuste** (*Min, zeul fertilității și recoltelor*) ca de o armată care pedepsește neascultarea. Urgia **întunericului de trei zile** (*Ra, zeul soare, unul dintre cei mai respectați zei ai Egiptului*), amintește de iad, de locul în care este întuneric profund. După avertismente repetate, faraon a continuat în refuzul lui de a-L asculta pe Dumnezeu. Își împietrea inima de fiecare dată când o urgie înceta.

Neascultarea lui încăpățanată a adus suferință asupra lui și asupra întregii țări. În timp ce perseverența este bună, încăpățânarea este, de obicei, egoistă. Încăpățânarea în fața lui Dumnezeu este întotdeauna neascultare. Evită neascultarea deoarece consecințele ei ar putea să-i afecteze și pe alții!

Exod 11:1-10

Poate te miri cât de nebun a putut să fie faraon, încât, deși a văzut minunile lui Dumnezeu și puterea Lui, totuși nu a ascultat de Moise. Dar faraon se hotărâse să se împotrivescă chiar înainte de începerea urgiilor. El nu putea să creadă că cineva era mai mare decât el. Această necredință încăpățanată i-a dat o inimă atât de împietrită, încât nici o catastrofă n-a putut s-o înmoaie. În cele din urmă, a trebuit ca cea mai mare dintre calamități, pierderea fiului său, să-l forțeze să recunoască autoritatea lui Dumnezeu. Ultima urgie lovea chiar în poziția celui care era pe tronul Egiptului. Faraon întruchipa puterea ultimă a Egiptului. Dar el nu a avut nicio putere să-și protejeze familia sau țara. Chiar și atunci, el a vrut ca Dumnezeu să-i părăsească, nu să conducă țara lui. Să nu așteptăm mari calamități care să ne ducă la Dumnezeu, ci să ne deschidem inimile și mințile chiar acum la călăuzirea Lui!

Exod 12 – Mielul pascal

Cristos este Mielul nostru. Mielul trebuia să fie fără cusur, iar Cristos a fost Mielul lui Dumnezeu, umil și nevinovat. El era pus deoparte cu câteva zile înainte de a fi jertfit, iar Isus a intrat în Ierusalim, ca un simbol al punerii Lui deoparte pentru jertfa ce a urmat. Mielul trebuia să fie ucis și ars în foc; simbolul acesta arată suferințele de pe cruce ale Domnului Isus.

Mâncatul solemn al mielului este tipic pentru datoria de evanghelizare pe care o avem pentru Cristos. Mielul a fost ucis nu numai pentru a fi privit ci și pentru a fi hrană; noi trebuie să-L facem pe Cristos al nostru, prin credință, să ne fie „hrană” așa încât să primim putere spirituală (*Ioan 6:53-55*). Mielul trebuia să fie mâncat în întregime și repede; aceia care, prin credință, se hrănesc cu Cristos trebuie să-L ia în întregime, cu jugul Lui, cu crucea și cu coroana. El nu trebuia lăsat pe a doua zi. Astăzi Cristos este oferit și trebuie să fie acceptat cât e încă „astăzi”. Trebuia să fie mâncat cu ierburi amare, în amintirea amărăciunii sclaviei lor din Egipt. Chiar dacă păcatul e amar pentru noi, dragostea lui Cristos ne este dulce. Cei care-L au pe Cristos sunt într-o sărbătoare continuă. Acum sărbătorim Paștele, când Isus, Mielul, a stat pe cruce, sfărâmând un jug mult mai greu decât cel al robiei din Egipt: jugul păcatului. De asemenea, El ne-a pus înainte o țară cu mult mai bună decât Canaanul. Acel Paște evreiesc era sărbătoarea eliberării lor din Egipt. Paștele de acum sărbătorește, în laudele glorioase ale sfinților, pe Cel care ne-a adus viața fără sfârșit și o Țară veșnică. Astăzi credincioșii experimentează și ei o zi a eliberării lor, ziua în care au fost eliberați din moartea spirituală și din sclavia păcatului. Cina Domnului este amintirea pascală a vieții noastre noi și a eliberării din păcat. Data viitoare când vei avea încercări și necazuri, adu-ți aminte cum te-a eliberat Dumnezeu în trecut și concentrează-te pe promisiunea unei vieți noi cu El!

Exod 12:11

Ei au mâncat mielul de Paști îmbrăcați, pregătiți de călătorie. Deși încă nu erau liberi, ei s-au pregătit, căci Dumnezeu le spusese că-i va scoate din Egipt. Pregătirea lor era un act al credinței. Pregătirea noastră pentru împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu, oricât ar părea ele de îndepărtate, demonstrează credința noastră.

Exod 12:29,30

Întâii născuți ai egiptenilor au murit, dar ai evreilor au fost cruțați din cauza sângelui mielului pus pe tocul ușilor lor. Așa începe istoria răscumpărării, tema centrală a Bibliei. Răscumpărare înseamnă „a cumpăra înapoi” sau „a scăpa din captivitate prin plățirea unei recompense”. Un mod de a răscumpăra un sclav era de a oferi un sclav echivalent sau superior în schimb. Acesta este modul în care Dumnezeu a ales să ne cumpere înapoi: El L-a oferit pe Fiul Său în schimb pentru noi. În timpurile Vechiului Testament, Dumnezeu a acceptat jertfe simbolice. Isus nu fusese încă sacrificat, așa încât Dumnezeu a acceptat viața unui animal, în locul vieții păcătoșului. Când Isus a venit, El a substituit cu viața Lui perfectă viețile noastre pline de păcat, luând El pedeapsa pentru păcat pe care noi o meritam. Astfel ne-a răscumpărat El de sub puterea păcatului și ne-a reabilitat în fața lui Dumnezeu. Sacrificiul lui Isus a făcut ca sacrificarea animalelor să nu mai fie necesară.

Noi trebuie să recunoaștem faptul că, dacă vrem să fim eliberați de consecința mortală a păcatelor noastre, un preț uriaș trebuie plătit. Dar nu noi trebuie să-l plătim, pentru că Isus Cristos, Înlocuitorul nostru, ne-a răscumpărat prin moartea Sa pe cruce. Partea noastră este să ne încredem în El și să primim darul vieții veșnice pe care ni-l face. Pentru păcatele noastre s-a plătit și calea a fost deschisă pentru noi ca să începem o relație cu Dumnezeu (*Tit 2:14; Evrei 9:13-15, 23-26*).

